

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A fáradt ízületek csendes íve**

1. A fáradt ízületek csendes íve

János Szikra

Kovács a térdére ejtette a kezét, amikor a szektor feletti sziréna tompa bűgással jelzette a pihenőfázis végét. A 7-es Kolónia csarnokában megrekedt meleg levegőt átjárta a szintetikus glükóz édeskés szaga és a friss izzadság párája. Körülötte több tucatnyi névtelen alak mozdult meg egyszerre; a testükbe ivódott reflexek pontosabban irányították őket a dinamók felé, mint bármilyen beépített parancssor.

Alinda lassan állt fel a betonpadkáról. Fiatal, vékony alakja éles kontrasztot alkotott a hideg, sötétszürke acélszerkezetekkel, amelyek a sorok között magasodtak. Egyetlen futó pillantásra találkozott a tekintete Kovácséval. Nem volt szükség szavakra: abban a világban, ahol a lábak monoton munkája adta a gépcsodák életben maradásához a feszültséget, egy szótlán intés többet ért a duplázott ételadagnál is.

A nagymama a padon maradt, mert a tüdeje már nem bírta a pedálok hajtását, de a szeme elszántan követte a lányt. Ő jelentette a kapcsolatot a csarnok lakói számára ahhoz a múlthoz, amit a fémlemezek mögé zárt égbolt helyett őrzött a memóriájában. Bár a gépek selejtnek tekintették az elhasználódott szöveteket, a dinamóteremben kuporgó névtelen tömeg számára a jelenléte védettséget és folytonosságot sugárzott.

L656 halk szervomotor-zümmögéssel követte a sín pályát, miközben az optikai szenzorjai egyenként regisztrálták a pedálokra nehezedő talpakat. A dinamók lendkerekei lassan forgásba lendültek, és a betonpadlón át mély, vibráló morajlás futott végig. A termelt áram áramlani kezdett a kolónia belső hálózata felé.

Kovács rálépett a kopott fémre. Az első hajtás mindig a legnehezebb volt, mert az elgyötört izmokból az utolsó tartalékokat kellett kisajtolni. Nem a kijelzőt nézte, amely a szektor energiahozamát számlálta, hanem a szemközti nyers betonfalat, ahová valaki évekként ezelőtt egy sziklára emlékeztető formát karcolt a körmével.

A fülsiketítő gépzajban a sok tucat elcsigázott ember közös ritmusa valami mássá alakult, mint amit az algoritmusok számításba vettek. A teher megosztása nem csupán kalóriavesztés volt: egy néma, láthatatlan hálózat, amelyben a vállak feszülése és a szomszédos pedálok egyenletes üteme tartotta tartásban a testeket a sötétség ellenében.